

[Aksel Larsen.]

den nuværende højtærede statsminister for. Derimod kan man bringe det ind i billedet, at Blechingberg i 1955 blev, som det hedder, cosmiceret. Han fik lov til at læse de fortroligste dokumenter, og så vidt jeg har forstået, skyldes det kun et eller andet smøleri i udenrigsministeriet, at hans spionvirksomhed overhovedet blev opdaget, idet man havde glemt at meddele til ambassaden i Bonn, at han var cosmiceret. Hvis man havde meddelt ambassaden i Bonn dette, var der ikke blevet nogen ståhej over, at han havde lånt de pågældende dokumenter, for det var noget, han havde lov til; men det vidste man ikke i Bonn, og derfor blev de chokeret, da de opdagede, at han havde lånt dem.

I den fremstilling, vi har fået, mangler for øvrigt forskellige ting. Jeg har i hvert fald gennem aviserne — jeg ved ikke, om det er rigtigt — erfaret noget om, at han havde stadige kvaler med skattevæsenet og sådan noget. Det er den slags ting, der får tjenestemænd i mindre anselige stillinger til at tænke deres. Hvis et postbud ikke betaler sin skat og skattevæsenet kommer og vil gøre udlæg i hans løn, får han at vide, at han må betale sin skat eller ryge ud af vagten. Derfor vil et postbud og en lignende tjenestemand ikke rigtig kunne forstå, at man dengang har set gennem fingre med, at en tjenestemand som hr. Blechingberg kunne have en sådan uorden i sin økonomi.

Ja, jeg har nævnt forskellige årstal og forskellige begivenheder. Jeg må også komme ind på hans søforklaring om, hvad der skete i det mystiske hus i Warszawa i 1953, og det måtte være muligt at give oplysning om dette til offentligheden og også til tinget. Da han tilfældigvis kom til at fortælle om historien, eller fortalte historien — det er måske mere korrekt — til kolleger i oktober 1955, lod man ham afhøre af det dertil indrettede politi, og der må jo foreligge rapporter. Når de ikke er kommet frem, kunne det tyde på, at politiet ikke har regnet denne historie for at være noget værd, for ellers måtte man vel på en eller anden måde have grebet ind. Jeg har unægtelig det indtryk, at det kun kan have været en historie. Jeg er ganske klar over, at hvis det var kommet for en dag, at en embedsmand i Blechingbergs stilling

havde modtaget sådanne lån af en udenlandsk diplomat eller en mand, der stod i en fremmed stats tjeneste, havde der ikke været nogen nåde og barmhjertighed i udenrigsministeriet, så havde man måttet kvittere hans medarbejderskab og give ham afsked. Det er langt alvorligere end den dækningsløse check eller tæpperne eller andre forhold, og det bragte ham i et sådant afhængighedsforhold, at det alene er forklaring nok. Jeg har personlig det indtryk, at den historie med det mystiske hus og de personlige trusler på livet mod ham og hans familie, og jeg ved ikke hvad, var noget, der nærmest skulle dække over, at det faktisk var den økonomiske klemme, han var kommet i, der bragte ham ud i den situation.

Men hvorom alting er, så kan jeg ikke se, at den højtærede statsminister har forsøgt på nogen måde at løbe fra sit ansvar, selv om jeg ikke kan erkende, at han i sin redegørelse har forklaret alt, hvad der var relevant i tilfældet Blechingberg. Jeg kan på den anden side ikke komme uden om den betragtning, at der jo har været uorden i Blechingbergs økonomi og har været alle hånde mærkværdige historier med Blechingberg under skiftende udenrigsministre, hvad enten disse udenrigsministre har vidst det eller ikke har vidst det. Det spørgsmål, man må stille, er så, hvor langt en nuværende ministers parlamentariske ansvar rækker. Det, der er spørgsmålet, er da: er der forhold i udenrigsministeriet, som trænger til at blive nærmere gransket?

Jeg synes, meget kunne tyde på det. Man har ført denne diskussion, som om tilfældet Blechingberg var det eneste tilfælde af denne art, der nogen sinde har eksisteret og nogen sinde kan eksistere. Jeg tror, det ville være mere rigtigt at sige: nu er vi ved skæbnens gunst eller ugunst — man kan opfatte det, som man vil — blevet oplyst om, at sådanne forhold hos en embedsmand i udenrigsministeriet er blevet tolereret i en så lang årrække under skiftende regeringer. Hvor har vi så garantien eller sandsynligheden for, at det er det eneste tilfælde af denne art? Vil det ikke være nødvendigt at få undersøgt, om forretningsgangen i udenrigsministeriet er fuldstændig tilfredsstillende? Jeg ved ikke, om det kan gøres af den kommission, der er nedsat vedrørende udenrigstjenesten; men